

DEN EVIGA SAMLINGEN

Barbara
Cartland
Hämnden är ljuv

 SAGA
EGMONT

DEN EVIGA SAMLINGEN

Barbara
Cartland
Hämnden är ljuv

 SAGA
EGMONT

Barbara Cartland

HÄMNDEN ÄR LJUV

Hämnden är ljuv

är översatt från engelska av Eva Wennbom

Originaltitel: *Lord Ravenscar's revenge* © 1978 Barbara Cartland

© 2016 SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711653623

1. Ebook-Auflage, 2016

Format: EPUB 3.0

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

Kapitel 1

1807

Då hyrdroskan stannade utanför det höga huset på Curzon Street såg Romara Shaldon lättat att det lyste i fönstren.

Hon hade varit rädd för att hon skulle vara så sen att alla hade hunnit gå och lägga sig och att ingen skulle öppna för henne.

Diligensen som hon åkt med från landet hade blivit försenad på grund av en mängd tröttsamma incidenter, vilket innebar att den anlände till London flera timmar senare än planerat.

Sedan hade hon haft besvär med att få tag i en hyrdroska vid »Den Tvåhalsade Svanen» i Islington.

De som fortfarande väntade på körning var inte intresserade av att skjutsa en ensam kvinna som uppenbarligen inte var förmögen och som bara hade en liten koffert med sig.

Men till slut, efter något som känts som en hel evighet, hade hon kommit fram till Curzon Street och hittat sin systers hus.

Hon hade varit djupt oroad ända sedan hon fått ett brev där Caryl bad henne att omedelbart bege sig till henne.

Det var mycket olikt Caryl att uttrycka sig så hysteriskt och Romara tyckte att till och med hennes handstil verkade

upprörd. Men brevet förklarade ingenting, utan systemen hade bara bett Romara att komma till henne, och det fanns inget som hindrade henne från att göra det.

För två månader sedan skulle det ha varit en helt annan sak.

Då skulle hennes far ha förbjudit henne att lyssna till något som Caryl sa, för han förkunnade mycket bestämt att hennes namn inte fick nämnas i huset.

Romara hade ofta tänkt att det i själva verket var faderns auktoritära och kompromisslösa motstånd till Caryls tycke för sir Harvey Wychbold som hade kastat henne i famnen på honom.

Det var något fascinerande i att möta honom i smyg när hon hade blivit förbjuden att göra det, och även om Romara aldrig hade tyckt om sir Harvey kunde hon förstå att den världsvane, mycket äldre mannen, tedde sig oemotståndlig för hennes syster.

Caryl var förtjusande, det gick inte att påstå något annat, men hon visste ingenting om livet utanför den lilla byn i Huntingdonshire där de bodde, och hon hade inte mött särskilt många män, bortsett från godsägaren och de vänner han hade med sig hem under loven från Oxford.

Trots att Romara bara var ett år äldre än sin syster var hon mycket mer berest.

Hon hade varit på ett långt besök i Bath tillsammans med farmodern som tagit varma bad mot sin reumatism, och ett annat år hade hon bott tillsammans med henne i Harrogate.

Det fick henne att på vissa sätt känna sig flera år äldre och klokare än Caryl, men ändå hade hennes syster varit modig nog att trotsa sin far och rymma med sir Harvey Wychbold.

General sir Alexander Shaldon behandlade alltid sina döttrar som om de var meniga under hans befäl.

Det slog honom aldrig att de skulle kunna vägra lyda de order han gav dem, och Romara visste att när Caryl hade rymt hemifrån efter att ha lämnat kvar ett brev där hon förklarade vad hon gjort, hade hennes far till en början blivit förstummad över hennes djärvhet.

Sedan sa han bestämt:

– Caryl finns inte längre. Du får inte ha någon som helst kontakt med henne. Hon får aldrig sätta sin fot i det här huset igen!

– Men... pappa... vad hon än har gjort så är hon fortfarande din dotter! protesterade Romara.

– Jag har bara en dotter, svarade generalen, och det är du.

Men nu var hennes far död i sviterna efter de skador han tillfogats i de olika fälttåg han deltagit i.

Så när Caryls brev anlände var Romara tacksam över att hon kunde besvara något som hon förstod var ett rop på hjälp.

Vad kan ha hänt? frågade hon sig själv medan diligensen skramlade fram längs de dammiga vägarna.

Hästarna hade rört sig långsamt eftersom diligensen som vanligt hade varit överlastad med passagerare och bagage.

Caryl skulle nu vara gift med mannen hon älskade och efter allt de hade gått igenom för att göra det möjligt, verkade det ofattbart att något kunde ha gått på tok.

Jag är säker på att hon oroar sig i onödan, försökte Romara intala sig.

När hon nu steg ur hyrdroskan var hon livligt medveten om att hon inom några få minuter skulle få veta sanningen och få reda på hur hon skulle kunna hjälpa sin syster.

Hyrkusken hade redan klivit ner från kuskbocken för att knacka på ytterdörren.

Sedan kom han tillbaka för att hämta Romaras koffert.

Hon tänkte att hans tjänstvillighet måste bero på att han var imponerad av huset och att han väntade sig generöst tilltagna drickspengar.

Som tur var hade hon tillräckligt med pengar att ge honom, och då dörren öppnades av en livréklädd tjänare och hennes koffert lyftes in tackade hon kusken och räckte honom pengarna.

Sedan vände hon sig om för att se på betjänten och upptäckte att han stirrade förvånat på henne.

- Jag är miss Shaldon.

Hans min förändrades inte och hon tillade:

- Det här är väl sir Harvey Wychbolds hus?

- Det stämmer, miss.

- Då väntar hennes nåd mig. Vill ni vara vänlig och tala om för henne att jag har anlänt?

Mannen tittade vagt mot trappan som om han var osäker på vad han skulle göra.

I samma ögonblick hördes ett rop och Caryl kom springande genom hallen.

- Romara! Romara! utropade hon. Du har kommit! Åh, tack, gode Gud!

Hon slog armarna om sin systers hals och höll henne så tätt intill sig att Romara kände på sig att något var allvarligt på tok.

- Jag är här, käraste, sa hon lågt. Jag är ledsen att jag kommer så sent, men diligensen var långsam som en sköldpadda.

Hon försökte låta lättsam för att minska spänningen, men Caryl tog henne i handen och började dra henne mot

en öppen dörr.

- Du är här och det är det enda som betyder något, sa hon, och det var bättre att du kom nu eftersom Harvey är ute.

Romara fick för sig att systemens röst darrade när hon uttalade sin makes namn. Sedan steg de in i ett litet, välmöblerat vardagsrum och Caryl slog igen dörren bakom dem.

- Åh, Romara, du är här! Jag var så rädd att du inte skulle komma!

Hon hade tårar i ögonen och hennes röst lät halvkvävd.

Romara tog av sig kappan, lade den på en stol och började knyta upp banden på sin bahytt innan hon frågade:

- Vad är det som har hänt? Av ditt brev kunde jag förstå att du var upprörd över något.

- Upprörd? upprepade Caryl, och nu strömmade tårarna nerför hennes kinder.

Romara lade ifrån sig bahytten och handväskan ovanpå kappan. Sedan gick hon fram till sin syster och slog armarna om henne.

- Vad handlar allt det här om? frågade hon. Jag har alltid trott att du var så lycklig.

- Hur... skulle jag kunna vara - lycklig?

- Ska vi slå oss ner och prata om det? föreslog Romara lugnt. Och om det är möjligt skulle jag vilja ha något att dricka. Jag är inte hungrig, men jag är oerhört törstig.

- Ja, visst! sa Caryl. Det finns champagne här. Duger det?

- Champagne? sa Romara undrande.

Caryl gick fram till ett bord i ena hörnet av rummet och Romara såg att det stod en flaska champagne i en is kylare där.

Det fanns även en assiett med sandwich, och även om hon hade sagt att hon inte var hungrig var det faktiskt ganska länge sen hon ätit något.

Caryl läste tydligen hennes tankar, för hon sa:

- Sandwicharna är hitställda åt... Harvey... men jag är säker på att han inte skulle märka om du tog - en eller två.

- Inte märka? upprepade Romara förbryllat. Sedan frågade hon:

- Menar du att sir Harvey inte känner till att jag har kommit för att bo hos er?

Caryl räckte henne ett glas champagne, och samtidigt tittade Romara skarpt på sin syster och upptäckte hur mycket hon hade förändrats.

Hon var fortfarande förtjusande att se på, det gick inte att förneka, men hennes ansikte var mycket magrare än det hade varit när hon lämnat hemmet och hon hade mörka skuggor under ögonen, något som hon aldrig haft tidigare.

Med en sandwich i ena handen och ett glas champagne i den andra gick Romara fram till soffan och satte sig.

- Jag känner mig ganska konfunderad, raring, sa hon med sin mjuka stämma, så hur skulle det vara om du började från början och talade om varför du är så olycklig och varför du ville att jag skulle komma hit.

Hon smuttade lite på champagnen medan hon talade och tänkte att den skulle ge henne krafter inför det hon skulle få höra.

Caryl kom mycket långsamt fram till soffan och slog sig ner i den.

Hon var klädd i en elegant negligé kantad med volang på volang av dyrbara spetsar, men ljuset i hennes ögon saknades, mungiporna pekade neråt och hon hade fortfarande tårar på kinderna.

- Tala om för mig vad som har hänt, manade Romara på henne.

- Jag... jag ska ha... barn, svarade Caryl, och... och jag är inte gift.

För ett ögonblick satt Romara som förstenad. Sedan ställde hon ifrån sig champagneglasen på bordet bredvid henne och sa:

- H-hörde jag rätt, Caryl? Du är inte... gift? Men sir Harvey friade ju till dig flera gånger.

- Ja, jag vet, sa Caryl, men när vi kom till London och jag blev hans började han ständigt komma med ursäkter ända tills jag slutligen förstod att han inte tänkte gifta sig med mig.

- Jag har aldrig hört talas om något liknande! Hur kan han uppföra sig så avskyvärt? utropade Romara.

- Det är inte bara det, sa Caryl olyckligt. Han är inte glad över att jag ska ha barn och... jag tror, Romara, att han börjar... tröttna på mig.

Romara sträckte ut armarna och drog systemen till sig.

- Jag kan inte tro att det är sant, käraste, sa hon. Men han måste gifta sig med dig! Det är klart att han måste göra det! Jag ska tala med honom.

- Han kommer inte att höra på dig, sa Caryl, och jag tror att han blir mycket arg över att jag har bett dig komma hit. Han låter mig inte ha några vänner och jag får aldrig gå ut någonstans.

- Menar du att du tillbringar dagarna här alldeles ensam? frågade Romara.

- Det var annorlunda i början, svarade Caryl. Vi gick på Covent Garden och Sadler's Wells, vi besökte Vauxhall Gardens och allting var så spännande! Jag älskade varenda... sekund!

Hon undslapp sig en liten hjärtslitande snyftning när hon tillade:

- Jag... älskade H-Harvey också.
- Det vet jag att du gjorde, sa Romara. Det var därför som jag förstod att du rymde, trots att pappa blev så arg. Caryl satte händerna för ansiktet.
- Varför gjorde jag något s-så dumt? Varför l-lyssnade jag inte på dig och pappa?

Hennes röst bröts och nu snyftade hon hjälplöst mot Romaras axel.

Romara funderade intensivt på vad hon skulle ta sig till.

Det var för sent att ångra sig nu, tänkte hon. De borde ha förstått att deras far var en god människokännare, om inte annat.

Han hade ogillat och föraktat sir Harvey Wychbold från allra första stund, då Caryl träffade honom i jaktsällskapet.

Han hade bott i trakten och bett sin värd presentera honom för Caryl, och från det ögonblicket hade han outtröttligt uppvaktat henne.

Han hade skickat henne brev och blommor och besökt henne dagligen ända tills generalen hade visat iväg honom från huset. Då hade han lurat Caryl att träffa honom i smyg.

Romara kunde förstå hur spännande det hade varit för en flicka som aldrig hade fått sådana översvallande komplimanger att uppvaktas av en man som var mycket erfaren i förförelsekonsten.

Men det förvånade henne ändå att sir Harvey som var en gentleman från födseln hade svikit sitt löfte att gifta sig med Caryl och försatt henne i det här tillståndet.

Eftersom hennes far var död var det nu hennes plikt att försöka få sir Harvey att ta sitt ansvar. Hennes mod sjönk

vid tanken.

- Sluta gråta, älskling, sa hon till Caryl, och tala om för mig när du tror att sir Harvey kommer hem.

- D-det har jag ingen aning om, svarade Caryl. Ibland stannar han ute ända till gryningen... och jag tror att han är tillsammans med - en kvinna som... attraherar honom mer än jag.

Hennes ord framkallade en ny störtflod av tårar och Romara kunde bara hålla henne hårt och önska som hon aldrig önskat förr att hennes far fortfarande var i livet.

- Jag visste inte... vad jag skulle ta mig till, sa Caryl när hon kunde tala sammanhängande igen, annat än att be dig om hjälp. Kanske borde jag ha... r-rest hem... men jag har inga - pengar.

- Inga pengar! utropade Romara.

- Harvey ger mig aldrig några, och jag får inte gå ut och handla utan honom.

Romara tänkte att hennes syster praktiskt taget var en fånge här. Men på samma gång var hon uppenbarligen omgiven av lyx.

Om hon reste hem skulle det bli mycket svårt att förklara hennes omständigheter för grannarna - att hon skulle få ett barn utan att vara gift.

Något av hennes far inom Romara fick henne att svära för sig själv på att hon skulle tvinga sir Harvey att infria sina löften, men hon hade ingen aning om hur hon skulle bära sig åt.

Hon funderade febrilt på om de hade några släktingar som Caryl kunde vända sig till för att få hjälp.

Deras farmor var död och generalen hade varit enda barnet, medan deras mors släktingar bodde i Northumberland.

- Hur långt är det kvar innan barnet ska födas? frågade Romara.

- Jag tror att det är ungefär... två månader, svarade Caryl.

Romara såg förvånad ut.

- Det syns inte särskilt mycket, sa Caryl, och Harvey har köpt några specialsydda klänningar åt mig som döljer figuren.

Det var alltså anledningen till att Romara inte omedelbart hade lagt märke till att Caryl hade förändrats. Negligén var mycket vid och böljade omkring henne.

Nu när hon betraktade sin syster lite mer ingående, insåg hon att för ett erfaret eller nyfiket öga var det helt uppenbart att hon inte var den slanka, gracila flicka hon varit när hon lämnade hemmet.

- Jag har oroat mig över... barnet, sa Caryl viskande. Harvey har inte låtit mig köpa några - kläder åt det, inte ens en sjal. Jag undrar ständigt om han tänker låta mig föda det här i huset eftersom han ogillar tanken på att jag ska ha barn.

- Var skulle du annars kunna föda det? undrade Romara.

- Jag... vet inte. H-han tycker inte om... småbarn.

Hon började gråta igen och Romara tänkte hjälplöst att härvan som hennes syster hade dragits in i tycktes bli trassligare för varje minut.

- Sluta gråta, älskade Caryl, bad hon.

- Jag ä-älskade Harvey... och nu när han inte älskar mig längre - vet jag inte vad jag ska ta mig till.

Det borde vara svårt att älska ett sådant odjur, tänkte Romara för sig själv, men hon var klok nog att inte yttra sina tankar högt.

I stället tog hon fram sin näsduk, torkade Caryls kinder och tvingade sedan i henne några klunkar champagne.

– Jag avskyr champagne! sa Caryl retligt. I början drack jag en hel del av det eftersom Harvey ville att jag skulle göra det, men nu gör den mig illamående!

– Ska jag ringa efter lite kaffe åt dig i stället? frågade Romara. Eller kanske lite varm mjölk? Du vet att vi alltid var tvungna att dricka det som barn när vi var upprörda över något.

– Nej! Nej! utbrast Caryl hastigt. Tjänarna skulle tycka det var konstigt. Jag vill inte att de ska få reda på mitt tillstånd.

– Men nog måste de väl ha anat det? sa Romara.

– Det är bara min kammarjungfru som känner till det, och hon är en vänlig kvinna och jag tror att hon är lojal mot mig, svarade Caryl.

Romara tänkte i sitt stilla sinne att om hon visste någonting om tjänare, skulle kammarjungfrun inte ha kunnat hålla tyst om en sådan sensationell hemlighet.

Men hon såg att Caryl var rädd för allt och alla och hon visste att det här inte var rätta ögonblicket att försöka få henne att verka beslutsam.

Hela problemet hade alltid varit att Caryl var lättledd och inte tycktes ha någon egen vilja.

Det var sannerligen inte Caryl som hade fattat beslutet att rymma, men hon hade inte haft styrka nog att stå emot sir Harveys locktoner.

Vad ska jag ta mig till? Vad kan jag göra åt det här? frågade Romara sig själv.

Hon hade inte träffat sir Harvey så många gånger, för sedan generalen hade portförbjudit honom hade Caryl begett sig ensam till deras hemliga möten.

Hon mindes honom som stilig på ett ganska pråligt sätt, mycket elegant klädd och med en fräck blick i ögonen som alltid fick henne att känna sig generad.

Hennes far hade inte sagt så mycket om varför han ogillade sir Harvey till den grad att han förbjöd honom att uppvakta hans yngsta dotter.

Men när generalen hade läst brevet som Caryl lämnat kvar hade han med föraktfull röst yttrat:

– Den vällustingen! Den bocken!

Sedan hade han slängt ifrån sig brevet och förkunnat att Caryl inte längre var hans dotter.

Han måste ha känt till något ofördelaktigt om sir Harvey för att inta en sådan attityd, och Romara kunde nu bara tänka hur rätt han hade haft.

Eftersom Caryl verkade nästan utmattad av alla tårar manade Romara henne att resa sig upp.

– Det börjar bli mycket sent, min vän, sa hon, och eftersom du inte har någon aning om när sir Harvey kommer tillbaka, föreslår jag att vi går och lägger oss och underrättar honom om min ankomst i morgon bitti.

– Jag varnar dig, Romara, han kommer att bli arg. Han kommer att bli mycket... arg!

– Jag är inte rädd, sa Romara bestämt, trots att det inte var riktigt sant.

Hon sträckte ut handen mot Caryl men i samma ögonblick hördes röster ute i hallen och Caryl undslapp sig ett litet rop av fruktan.

– Det är... Harvey! viskade hon. H-han har... kommit tillbaka!

– Nå, det gör saken lättare, sa Romara lugnt. Då kan jag träffa honom med en gång och tala om varför jag har kommit hit.

Hon darrade till en aning, inte precis av fruktan utan snarare av olust inför samtalet som hon visste skulle bli svårt och obehagligt.

Dörren till vardagsrummet slogs upp och där stod sir Harvey i aftondräkt, röd i ansiktet ovanför kravatten och med ett omisskännligt uttryck av ilska i ögonen.

Han avvaktade där ett ögonblick i en teatralisk pose och stirrade på de två kvinnorna som stod sida vid sida.

Caryl gav till ett litet barnsligt rop. Sedan sa hon med darrande röst:

- Är du... h-hemma igen, Harvey?

- Det är väl ganska uppenbart! fräste han.

Med blicken på Romara frågade han sedan:

- Vad fan har du här att göra?

- Jag har kommit för att hälsa på min syster, svarade Romara lugnt, vilket knappast kan vara så förvånande... under omständigheterna.

- Vilka omständigheter? undrade sir Harvey.

Han uttalade det sista ordet på ett sätt som fick Romara att tro att han hade druckit.

Han var inte berusad, men vinet hade utan tvekan upphettat inte bara hans ansikte utan även den växande vrede hon kände på sig att han fylldes av.

Han gick emot dem och när han kom fram till dem vände han sig till Caryl.

- Jag har sagt åt dig minst ett dussin gånger att du inte får tala med någon utan min tillåtelse, sa han, och framför allt inte berätta vilket avskryvt tillstånd du befinner dig i.

- Åh, Harvey, det är inte... m-mitt fel.

- Vems fel är det då? frågade han. Tänker du lära dig att hålla igen munnen, din lilla lipsill?